

ČEKÁNÍ

Slunce se za obzor noří,
soumrak po špičkách přichází,
západ v červánkách hoří
a první posel noci vychází.

V tom stříbrný déšť tiše padá,
slavík večerní píseň o lásce zpívá,
zmítána jsem pochybnostmi,
věřit či nevěřit?

S dlaní rozevřenou tu čekám,
na Toho, jenž u mého zrodu stál,
na Toho, jenž snesl mi modré z nebe,
na Toho, jenž postříbřil mé srdce.

Půlnoc už dávno minula,
svou píseň večerní slavík dopěl,
Mab tančí na všech oknách,
ale můj milý stále nepřichází.

Zklamaná do lože odcházím,
náhle zalije jas mou tvář.
"Stůj na chvíli, než půjdeš spát,
nebuď smutná, příště přijdu včas."

A do dlaní vtiskl mi
něžně růži stříbrnou.
"Pamatuj, že mám Tě stále rád,
věř mi, všechno má svůj čas."